

1939.

ÁPRILIS

ERDÉSZETI LAPOK

LXXVIII.
ÉVF.

AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET
K Ö Z L Ö N Y E

4.
FÜZET.

KIADJA AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET

Megindították 1862-ben Wagner Károly és Divald Adolf

Felelős szerkesztő és kiadó:

DR. ING. MIHÁLYI ZOLTÁN

Megjelenik minden hó 15-én.

Előfizetési díja: egész évre 24 P, erdészeti altiszteknek 12 P.

Az Országos Erdészeti Egyesület tagjai a tagdíj fejében kapják.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapesten, V., Alkotmány-utca 6 sz. II. emelet.

(Távbeszélő: 123-722.)

Husvét ünnepén.

Mikor ezeket a sorokat írom, feltámadást hirdet szerte a világon zengő harangszó.

Magyar templomokból húsz év óta nem szállt annyi boldog bizakodással a tavaszi ég felé a megváltás ősi zsolozsmája, mint most s akik ma összekulesolt kézzel adunk hálát a Mindenhatónak *ezért* a husvétért, tudjuk, hogy *ezt* a feltámadást vártuk minden megaláztatáson és vigasztalanságon keresztül.

Vártuk a bűnök bocsánatát, mert mindennél súlyosabban bűnhódtünk és vártuk az Igazság győzelmét, mert hitünk benne elejétől fogva.

Ma még hűvös szakszerűség, rideg számsorok sem tudják igazán lemérni, mit jelent nekünk árva magyarságnak az ősi határ kis darabja, mit jelent *elsősorban nekünk* kifosztott magyar erdőgazdaságnak a Kárpátok erdőkincese.

De érezzük mindnyájan, hogy *szent kötelességtudást, óriási munkát és felelősséget* kíván cserébe ez a mi külön

örömünk a boldog magyar husvétban, *fogadalmat* a kicsinyektől és nagyoktól egyaránt, *hogy nem leszünk méltatlanok* a tálentomokra, amikkel ime, sáfárkodnunk kell!

Ebben az ünnepélyes órában vajjon mit is mondhatnék még *egyebet* én, azzal kapcsolatosan, hogy az „Erdészeti Lapok“ szerkesztését ezentúl egyedül magamnak kell végezmem.

Akitől az elmúlt 3 év alatt fokozatosan átvettem a munkát, aki sok-sok türelemmel és még több szeretettel vezérelt el mind a mai napig, jól tudja, mennyire nem volt még szükség arra, hogy az „örök törvényszerűség“ alapján átengergelje helyét a „fiatalságnak“, amely annyi hálával tartozik a jóságos, önzetlen tanításért.

Munkabírásban — és ami talán még több — munkakedvben ma is kevesen mérkőzhetünk, mi fiatalabbak, *Biró Zoltánnal*; ha mégis meg kellett hajolnom az elhatározása előtt, azért történt, mert egyre szélesebb arányokban kibontakozó közéleti tevékenysége mellett valóban nem maradhatott *ideje* a lapszerkesztéssel járó apró-cseprő dolgokra.

Pedig ezek egyre jobban halmozódnak és mindig újabb és újabb munkát jelentenek.

Javarészüket nem írja elő hivatalos rendelkezés; az önként vállalt többlettel az egyesület a magyar erdőgazdaság messzebbnéző céljait és tagjainak legközvetlenebb érdekeit kívánja szolgálni.

Az idegen nyelvű kivonatokon keresztül vesz tudomást a nagyvilág arról, hogy *élünk* és becsülettel dolgozunk mi is az erdészeti kultúra épületén, a külföldi lapszemlé pedig olvasóink *látókörét* tágítja és belekapcsolja őket az erdőgazdaság nagyobb közösségébe.

Egyébként azonban változatlanul kitartunk a régi elv mellett: *lapunk elsősorban a gyakorlat folyóiratának kell lennie.*

De ez csak úgy érhető el, *ha külső kartársaink maguk is cselekvő részt vállalnak a munkánkban.*

Mert ne felejtjük el: *a gazdasági élet minden ágában a fejlettség mértékét az elmélet és gyakorlat harmonikus*

együtműködése jelzi, aminek a szaklap tartalma a leghűbb tükörképe.

Ha a multban az „Erdészeti Lapok“-ban viszonylagosan több hely jutott a tudományos értekezéseknek, ez elsősorban a magyar erdőgazdaság bizonytalanabb egyensúlyának volt a következménye, amikor a régi keret hirtelen elvesztése után a gyakorlat egyidőre kiengedte kezéből az irányítást. Pedig ennek sohasem szabad bekövetkeznie, ha nem a tisztán tudományos vonatkozások művelése, hanem az *erőgazdaság* fejlesztése a cél.

Az elmélet megállapításait, a kutatás eredményeit természetesen a gyakorlat sem nélkülözheti. Munkáját megkönnyítik, helyes irányba terelik, esetleg biztosabb alapra helyezik.

Éppen ezért a jövőben is illő részt kívánunk juttatni az erdészeti tudományok nagyrabecsült művelőinek lapunk hasábjain.

Csak egyet kérünk tőlük.

Amit írnak, legyen világos és közvetlenül hasznosítható, „*verständliche Wissenschaft*“ — amint a németek mondják — mert csak így érheti el a kitűzött célt: *gyakorlati kartársaink ismereteinek a bővítését*, csak így válhat közkincsesé!

A tudomány útmutatásait a gyakorlat méri le, megnyit érnek *gazdasági* szempontból.

Ezért nélkülözhetetlen a külső szolgálat közreműködése. Mert ez az elmélet igazi próbája, a legtágabb és legváltozatosabb keretben végzett örök kísérlet, melynél *minden megfigyelés újabb értéket, minden adat újabb bizonyágtételt jelent*. Ezekből pedig *igen sokra* van szükség, ha 100 esztendőkkkel számoló tervezésünkben biztos vezérfonalat akarunk találni.

Sőt, ahol tanácstalan az erdőgazda, mert nem lát magyarázatot valamilyen jelenségre, *fel kell emelnie a szavát* azért, hogy a tudomány a segítségére siethessen.

A közvetítést mind a két részről a szaklapnak kell vállalnia.

Így kívánja egyesületünk is a magyar erdőgazdaság ügyét az „Erdészeti Lapok“-kal szolgálni.

*

Hetvennyolcadik évében járó patinás folyóiratunk szerkesztését nem könnyű szívvel veszem át.

A jószándékban és munkakészségben talán nem lesz hiány, de ez még távolról sem elég a kitűzött cél elérésére. Tudom, hogy a közért dolgozni áldozatot jelent.

Mégis arra kérem *kartársaimat, nyujtsanak segédkezet nékem ahhoz, hogy lapunk is méltón vehesse ki részét a reánk váró feladatok megoldásában.* Az összefogásra most kétszeresen szükség van.

Szakfolyóiratunk ne legyen néhány „céhbeli“ kiváltsága, hanem *az egész magyar erdőgazdaság nagy és termékeny munkaközössége, mindnyájunk szívügye és büszkesége.*

Ha azzá tudjuk tenni, bizalommal nézhetünk előre!

Husvét vasárnapján gondoljunk azonban kegyelettel és hálával a Nagypéntekre is.

Azokra, akik végigjárták a húsz esztendő's Golgotát, vállukon a magyar erdőgazdaság betűkeresztjével, azokra, akik lapunkat feltámasztották, új harcokra vérteték és a szebb jövő felé elindították.

Bund Károly, Czillinger János és Biró Zoltán hite-tőretlenül örködött a nagy éjszakában az árva mécses felett, köszönjük meg nekik, hogy mindig éberek és erősek voltak.

Amikor most mély megilletődéssel átveszem dús örökségüket, a Mindenható kegyelmét és olvasóink bizalomteljes érdeklődését kérem a vállalt munkához.

Dr. Mihályi Zoltán.